

LITE NOTINI-HISTORIA

Sensommaren 2001 åkte några svenska Notini-ättlingar till byn Camigliano, utanför Lucca i Toscana, Italien. Målet var gården **CORTE FRATINO**, som var vår anfaders barndomshem och som bebotts av hans familj och släkt sedan åtminstone 1412 (enligt en skattelängd över erlagd saltskatt). Där bodde de, och där bor de än, våra närmaste italienska släktingar. På grupp bilden står vi blandat, vårt värdfolk och vi som kommit norrifrån.

En annan anledning till vår resa var att vår släktförening blivit tilldelad en utmärkelse, "Lucchesi che si sono distinti all'estero" - "Luccesare som utmärkt sig i utlandet". En organisation med namnet "Associazione Lucchesi nel Mondo", "Samfundet Luccesare i Världen", där vår släktförening är associerad medlem, hade tilldelat föreningen utmärkelsen. Ceremonin ägde rum i Lucca, och på bilden syns vår förenings dåvarande ordförande Urban Notini när han tar emot utmärkelsen av organisationens styrelse.

Vårt besök på Corte Fratino hade föregåtts av en emailkorrespondens med kyrkoherden i Camigliano, Don Renato Monacci (sittande, i mitten av bilden). Han hade hjälpt oss att spåra vår anfader, och här visar han oss församlingens dopbok där anfadern Domenico Nutini finns antecknad: Född den 17 november 1804 och döpt samma dag i San Michele-kyrkan i Camigliano av kyrkoherden Don Luigi Leonardi.

1
7
Sio. Don. ^{co} Paolo di Niccolao di Sio. Don. ^{co} Nutini di
Carrigliano, e di Mre Pasqua di Bernardo Menchetti di
Porcari, sua Legittima Moglie, nacque il di sudd. ^{co} ed
anno, fu battezzato da me Sost. Comp^{re} Sio.
Don. ^{co} Di Francesco Caporali, Cur. Mre Mre Fran-
sua. Mre Sio. Don. ^{co} Nutini, amb. d. di
Carrigliano. Luigi Leonardi P. S.

Här är ett utdrag ur dopboken. Fadern hette i förnamn **Nicolao** och modern hette **Pasqua** - ett mycket ovanligt kvinnonamn som betyder "påsk" och som endast ges åt flickor som råkar vara födda på själva påskdagen. Modern, som var född **Menchetti**, kom från en by som heter **Porcari** och som också ligger nära Lucca.

Det här är det enda bevarade fotot av vår gemensamma anfader, Giovanni Domenico NUTINI, född på Corte Fratino i Camigliano 1804 och invandrad till Sverige 1826.

I Sverige ändrade han stavningen av sitt efternamn till NOTINI (troligen för att slippa höra det fel uttalat hela tiden). Han kom från en familj av lantbrukare, som i första hand ägnade sig åt olivodling. Ingen i hans släkt hade visat talanger för konst eller konsthantverk. Två av hans bröder gick i kloster, en broder tog över gården - men Domenico lyckades övertyga sina föräldrar om att låta honom gå i lära hos en stuckatör och ornamentbildhuggare i Lucca. 17 år gammal begav han sig sedan ut i Europa på en gesällvandring som slutade i Sverige, där han blev kvar livet ut.

P. Lång. J. C. 28.

Gipsarbetaren Domenich Notini äger rättighet
sittaga pass härifrån till Alingsås —
Göteborg d: 6 Decemb 1828 —
Thom. Lång

21. Jan. 64 - av: on v. - g. 28

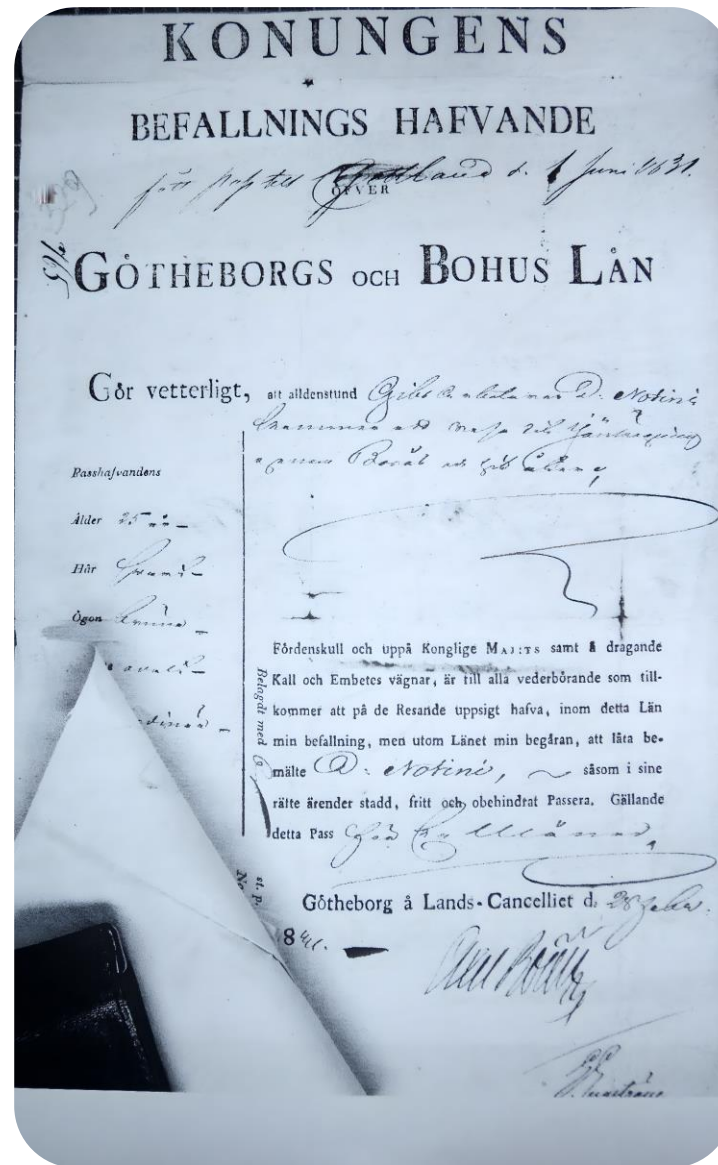
Domenico (namnet blev ibland försvenskat till Dominik, Dominikus etc) slog sig först ner i Göteborg efter att ha arbetat ett par år hos en stuckatör i Köpenhamn. Fram till år 1860 fick ingen resa någonstans inom Sverige utan inrikespass, och för en invandrare var det särskilt strängt. Här är ett intyg, utfärdat den 6 december 1828, som ger Domenico rätt att erhålla pass för resa mellan Göteborg och Alingsås.

1831 lyckades Domenico få tillstånd att färdas fritt inom hela Göteborgs och Bohus Län. Tillståndet utfärdades av "Konungens Befallnings Hafvande", med andra ord landshövdingen.

Men det var inga nöjesresor Domenico gjorde. Han färdades till platser där han fått uppdrag att utföra stuckornament, invändigt och utvändigt, i nya eller äldre byggnader.

Spåren efter honom i olika intyg och dokument visar att han under dessa tidigaste år i Sverige reste till Alingsås, Borås, Jönköping och mer ospecificerat "Skåne" - troligast städer som Malmö och Helsingborg.

1835, efter åtta år i Sverige, blev han till sist svensk medborgare. Ett prästintyg från katolska församlingen i Stockholm visar att "Herr Dominicus Notini inlemnade ansökan om svensk medborgarrätt den 29de september 1835 och fick den beviljad under villkor att han inom sex månader skulle aflägga tro- och huldhetseden".

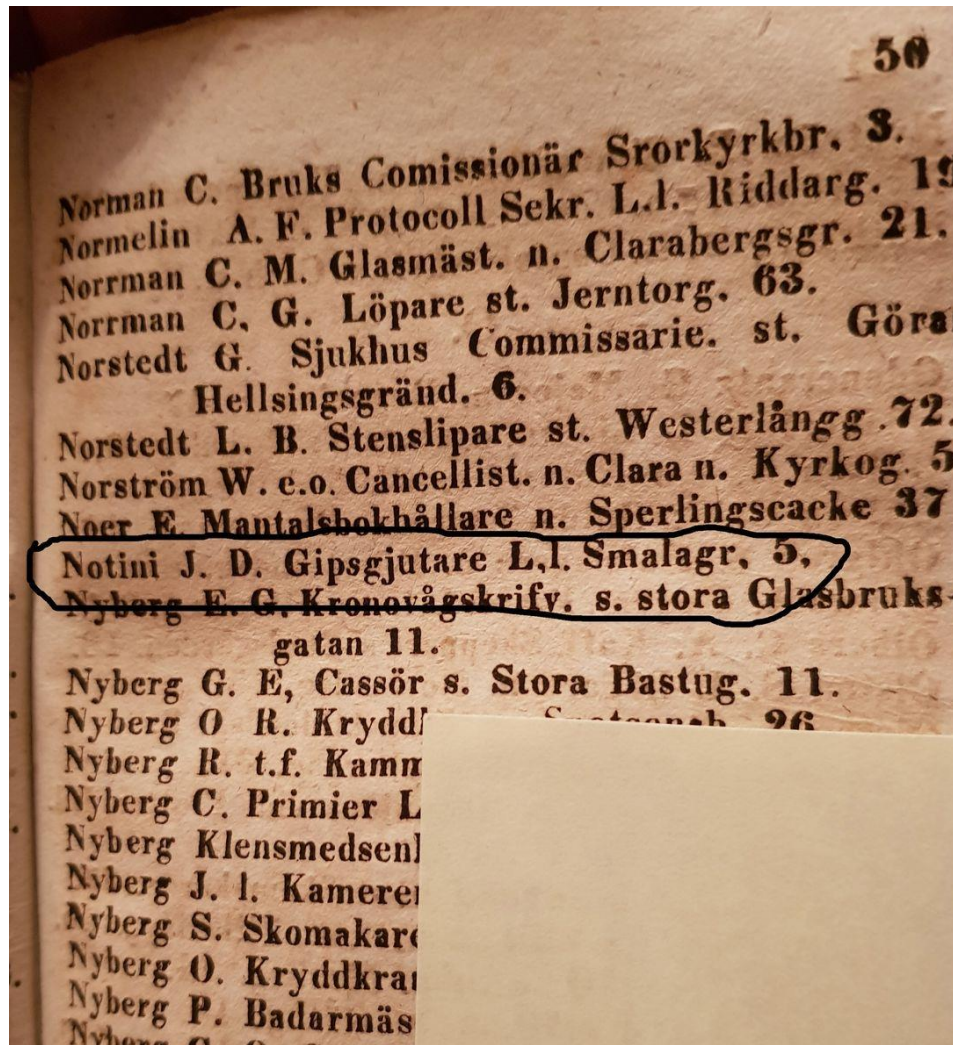

I Stockholms Stads adresskalender av år 1839 finner man Domenico under adressen Smala Gränd 5 - samma adress där hans son Axel många år senare skulle ha sin verkstad, men då i ett nytt hus.

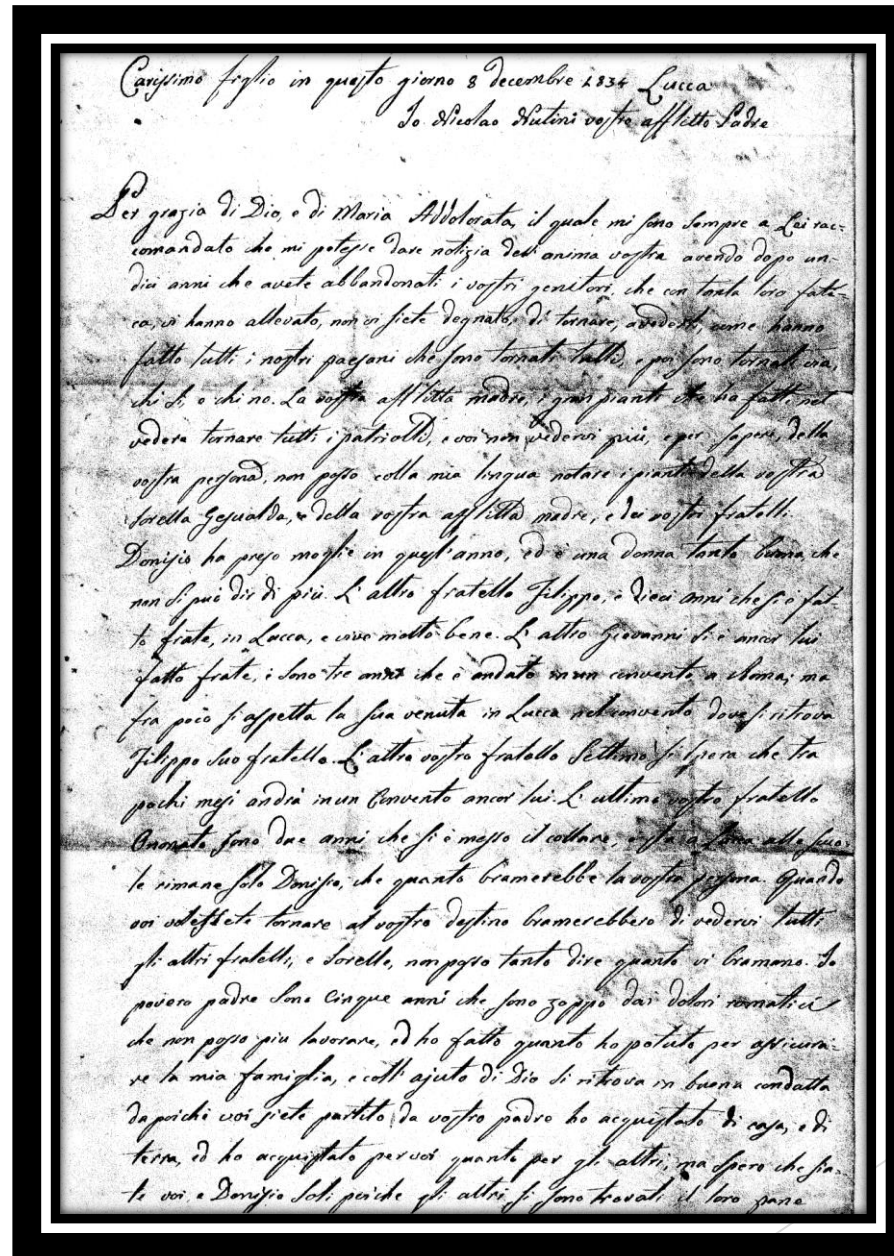
Initialerna J.D. står för "Johan Dominikus". Så försvenskades ibland stavningen av hans båda förnamn.

Namnskick, stavning av namn etc. kunde variera vid denna tid och var inte lika strikt reglerat som idag.

Av allt att döma bröt Domenico all kontakt med familjen och släkten hemma i Toscana. Ett brev från fadern Nicolao (till höger) och ett från brodern Giovanni (som var ordensbroder i ett kloster) innehåller enträgna vädjanden om att han skall återvända till hemlandet eller åtminstone höra av sig.

Vad denna brytning berodde på, har vi aldrig kunnat klargöra. Hos vår släkt på Corte Fratino fanns inte heller någon familjetradition bevarad om denna "förlorade son".

Under tiden i Västsverige träffade Domenico sin blivande hustru, torpardottern Anna Catharina Fryckman, född i Vänersborg 1805. De ingick trolovning, flyttade till Stockholm och gifte sig 1836. Av Anna Catharina finns inget foto bevarat, vi vet praktiskt taget ingenting närmare om henne, och hon avled redan 1852, 47 år gammal. Av Domenicos och Anna Catharinas fem barn uppnådde tre vuxen ålder. De var (från vänster till höger här ovan):

Ferdinand (1835-1888), Rosa (1839-1914) och Axel (1842-1914).

Domenicos äldste son Ferdinand fick sin utbildning i stuckatöryrket i sin fars verkstad, först i Stockholm, sedan i Göteborg, dit Domenico flyttade efter hustrun Anna Catharinas död 1852. Ferdinand emigrerade i början av 1860-talet till London, där han träffade sin hustru Anna Summers, enligt traditionen i en kyrkokör där de sjöng tillsammans. De gifte sig 1864.

Ferdinand Notini med sonen Henry

Ferdinands hustru Anna (Hannah), f. Summers.

Ferdinand - som ibland kallade sig **Ferdinando** - blev den mindre lyckligt lottade av Domenicos båda söner. Någon gång i början av 1870-talet återvände han till Göteborg, nu med sin engelskfödda hustru och två små pojkar, för att ta över stuckatörfirman från sin far när han med ålderns rätt drog sig tillbaka från sin yrkesverksamhet.

Domenico avled 1875 i samband med ett besök hos sin dotter Rosa i Köpenhamn.

Sedan följde fem år av motgångar och olycka för Ferdinands familj. Två små tvillingsöner dog, stuckatörverkstaden gick så småningom i konkurs. 1880 dog Ferdinands hustru Anna, familjen splittrades och de sex barnen togs omhand i olika fosterhem.

Dødsfald.
Mandagen den 25de Dennes hensov blidt og roligt vor kjære Fader **Johann Domenico Notini**, 72 Aar gammel.
Kjøbenhavn, den 27de Januar 1875.
Ferdinando Notini. Axel Notini.
Rosa Jørgensen, Fritz Jørgensen,
født Notini. Skibsprovianteur.
Begravelsen finder Sted Torsdagen den 4de Februar, Kl. 10, fra katholsk Kirke.

Ferdinands fyra söner togs omhand hos hans yngre bror Axel och hans familj i Stockholm, där de alla utbildades till stuckatörer. En av sönerna, Albert, dog i 30-årsåldern och av honom finns inget foto bevarat. De tre som syns här är från vänster:

Edwin (1868-1948), Ferdinand junior (1871-1920 och Henry (Henrik) (1876-1945)

Detta är enda bevarade fotot av Ferdinands båda döttrar: **Elisabeth** till vänster och **Rosa** till höger. Elisabeth, som var född 1877, togs omhand av sin mor Annas släkt i England och dog där 1894, 17 år gammal.

Rosa, som var född 1874, togs först omhand i ett fosterhem i Göteborg men kom senare till sin farbror Axels hem i Stockholm. Hon arbetade bl.a. i en glödlampsfabrik, fick en son utom äktenskapet, gifte sig i början av 1900-talet men avled 1909 av komplikationer under sitt andra havandeskap.

Ferdinand flyttade efter konkursen och familjetragedin till Malmö, där han arbetade några år hos en yrkeskollega. 1888 försökte han, ensam och olycklig, ta sitt liv genom att dränka sig. Han räddades dock till livet men avled kort tid därefter i lunginflammation.

Ovan t.v. en bild på Domenicos dotter Rosa från den tid då hon var gift och bodde i Köpenhamn. Hon gifte sig med en skeppshandlare Fritz Jörgensen och fick ett barn, dottern Katrine (1865-1942). I mitten ett foto av Katrines man, målaren Albert Wang. Längst till höger ett litet tidningsurklipp ur "Berlingske Tidende", om Rosas dotterson Emil Wang (1898-1969), som drev en konsthandel på Bredgade i Köpenhamn.

Här ser vi Rosa på äldre dagar, längst till vänster, hennes dotter Katrine Wang längst till höger, och Katrines son Emil Wang i mitten.

Var fotot är taget, är oklart; möjligtvis i Katrines hem i Köpenhamn. Fotografens namn vet vi dock säkert: Det är Axels mellanson Gunnar, som i sin ungdom var en entusiastisk fotograf.

Några ytterligare bilder av Edwin Notini i olika skeden av livet. Längst till vänster sitter han i det s.k. herrummet hemma hos sin farbror Axel på David Bagares gata i Stockholm (fotot är taget av hans kusin Gunnar). Längst till höger sitter han med två dottersöner i famnen, båda födda 1925; till vänster Ulf, son till dottern Emy g. Nilsonne; till höger Per-Edwin, son till dottern Anna g. Wallén.

Edwin drev i många år stuckatörverkstad i Malmö men grundade senare Malmö Takpappfabrik, Mataki. Det blev ett framgångsrikt företag som verkar än idag, under samma namn.

Till vänster: Edwins dotter Anna g. Wallén (1899-1937), med sonen Per-Edwin.

I mitten: Anna och sonen Per-Edwin i sin mormor Thyras knä.

Till höger: Edwin och dottern Emy g. Nilsonne (1900-1992), stående framför kontoret till Edwins företag Malmö Takpappfabrik.

Axel Notini (1842-1914), den yngre av Domenicos båda söner, i litet olika åldrar.
Axel, som yrkesutbildades av sin far, med ett kompletterande år på Chalmers i Göteborg, blev med tiden Sveriges skickligaste stuckmästare inom sin generation. Men han ville från början inte alls bli stuckatör - utan sångare. Pappa Domenico motsatte sig kraftfullt de planerna, men Axel ägnade trots detta några ungdomsår åt att som 1:e tenor i "Luttemanska Kvartetten", en manskvartett, resa runt till olika platser i landet där kvartetten gav konserter.

Denna person må inte glömmas bort när vi berättar om Axel: **Gustaf Adolf Bourdin**, gälbjutare (mässingskonstgjutare). Han var son till en från Polen invandrad gälbjutare, Stefan Bourdin, som var av vallonskt ursprung.

Tyvärr saknar vi ännu hans födelse- och dödsår, men vi vet att han var yngre än Domenico. Dessutom hade han och Domenico sina respektive verkstäder på samma plats och vid samma tid (kvarteret Smala Gränd - David Bagares gata), och de torde ha känt varandra och även samarbetat.

Gustaf Adolf Bourdin blev så småningom Axels svärfar, och vi vet också att Axel en tid vid mitten av 1860-talet gjorde praktik hos Bourdin på David Bagares gata.

Axel fick i samband med sitt giftermål en generös gåva av sin svärfar: hela hans arv plus tomten i Kvarteret Vätan (David Bagares Gata 10 och Smala Gränd 3-5).

Det hände dock en hel del i Axels liv innan han etablerade sig i Stockholm. 1863, 21 år gammal, var han trolovad med den knappt 17-åriga **Olivia Dorotea Holmgren**. Paret väntade barn, Axel var ute på en resa men väntades åter till Göteborg en bestämd dag. Så inträffar följande:

"Dagen innan Axel skulle komma tyckte en kusin att den havande Olivia behövde lite förströelse och bjöd henne därför på teater. När föreställningen var slut och Axels unga trolovade med kusin väl stod på teaterentréns trappa igen, hade just Axel anlant med droska till samma trappa. Han hade kommit en dag för tidigt till Göteborg, och fylld av förväntningar inför de glädjescener som skulle utspelas vid denna glada nyhet, finner han istället fågeln utflugnen och dessutom i manligt sällskap. Det blir ett praktgräl inför teaterpubliken, ett gräl som avslutas med att ringen slits från fingret och kastas framför Axel."

Så berättar Elsa Siverson, dotterdotter till **Axelina Bernhardina Notini** (bilden till höger), som föddes 1863 i den brutna trolovningen mellan Axel och Olivia Dorotea.

Axelina Notini gifte sig med Karl Herman Jonasson och fick inte mindre än sju barn. Här är hon tillsammans med en av sina döttrar och två av sina många barnbarn.

Åtskilliga ättlingar till Axelina finns således i Göteborg med omnejd och i andra delar av landet. Hon avled 1919, fem år efter sin far Axel, som inte behandlade hennes mor särskilt väl men som höll kontakt med Axelina livet ut, med både besök, brev och presenter.

1868 föds i Malmö utom äktenskapet **Wilhelm Josef Notini (1868-1958)**. Modern heter Johanna Holmgren (märkligt nog med samma efternamn som Axelinas mor i Göteborg) och är servitris vid någon av stadens hotell eller restauranger, där hon träffar Axel, när han vistas där i samband med något arbetsuppdrag.

Wilhelm är Axels andra barn utom äktenskapet. Han blir typograf och tryckerifaktor och flyttar till Stockholm där han bildar familj.

Här är Wilhelm Notini på äldre dagar, i kretsen av sin familj: Wilhelm stående i mitten, sittande rakt framför honom hans hustru Johanna f. Olsson.

Parets barn är från vänster: Dagny, Helge, Signe, Gösta och Erik.

Den 9 september 1876 gifter sig Axel med den tretton år yngre gälbjutardotern **Augusta Bourdin** (1855-1939). Han har känt henne sedan hon var så ung som på bilden längst t.v. eftersom vänskapen med familjen Bourdin går långt bakåt i tiden. Augusta var paret Bourdins enda barn.

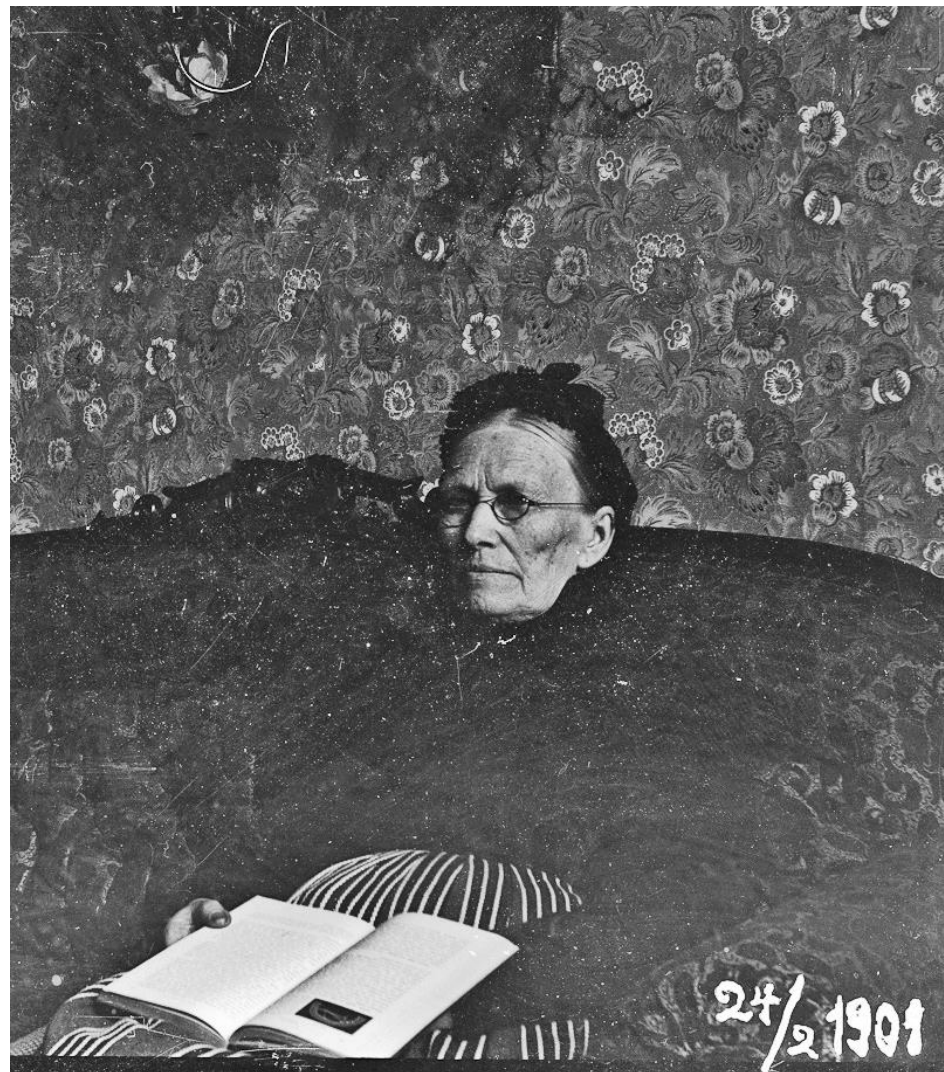
Augusta, alias "Farmor Duttan", var den fasta klippan i familjen och släkten och en behövlig motvikt mot den ganska äventyrlige och något lynnige Axel. Hon var synnerligen musikalisk - ett starkt förenande band mellan henne och Axel - och hade fått privat utbildning i både piano och sång vid Musikaliska Akademien. Fotot till höger är taget i Hillersjö vid Nynäshamn, där dottern Märta och svärsonen Alf Grabe hade sitt sommarställe.

Detta foto kan troligen dateras till 1938, året innan Augustas död. Här är fyra generationer samlade: Augusta, sonen Harald (i glasögon och mustasch), sonsonen Gösta, och i Augustas knä sonsonsonen Dag Notini, född 1937.

Denna kvinna kom att bli Axels och Augustas trotjänarinna under barnens hela uppväxttid och många år därefter: **Charlotta Bourdin** (1825-1912), Augustas faster. På de flesta bevarade fotografier har hon en bister och sträng uppsyn, men hon omvittnades av Augustas och Axels barn som mycket ömsint och omtänksam, och hon kom att ersätta de mor- och farföräldrar som barnen inte fick uppleva. Inte bara Augusta, utan även barnen, kallade henne "Faster Lotta".

Fotot är taget av Axels och Augustas son Gunnar.

Endast på detta litet uppstyltade ateljéfoto finns hela familjen Notini på David Bagares gata samlad, med alla fem barnen. Stående i övre raden från vänster: Elsa, Sigurd, Harald, Märta; sittande: Gunnar.

Övriga tre sittande från vänster: Charlotta Bourdin, Augusta Notini, Axel Notini.

På den ärvda tomtmarken lät Axel uppföra två hus: ett litet mer påkostat på David Bagares gata, där han och hans familj bodde, och ett något enklare på Smala Gränd, där han hade sin verkstad och där han kunde hyra ut lägenheter till andra.

I Axels och Augustas våning på David Bagares gata var det sociala umgänget livligt. Festerna var många, glada och frikostiga; det sjöngs och musicerades.

På bilden ser vi den bågformade alkoven i salongen hos Axel och Augusta - det var den givna samlingspunkten. Här vid en träff där den yngre generationen dominerar.

Övre raden från vänster: Elsa, obekant, Augusta, Axel, obekant, FASTER Lotta.

Nedre raden från vänster: Harald, obekant, Ferdinand junior (?), Edwin, Märta. (De båda sistnämnda, som alltså var kusiner, hade en liten romans i sin ungdom.)

På Edlunda (Östra Granholmen) i Stockholms skärgård - i **Värmdö Skeppslag**, som det då hette - skaffade Axel och Augusta ett sommarställe, som han och familjen kunde glädjas åt i ett knappt decennium, innan lyckan vände för den något vidlyftige Axel.

Här ser vi från vänster: Elsa, Gunnar, Axel, Augusta och Sigurd. I fönstret: Charlotta Bourdin, alias Faster Lotta.

Sommar på Edlunda, avspänt och glatt.

Här har den påpasslige fotografen Gunnar fångat familjen i uppsluppen stämning, troligen efter en god middag.

Från vänster: Märta, Elsa, Axel, Harald, Augusta, Sigurd.

Här följer några bilder från huset på Edlunda, så som det ser ut idag.

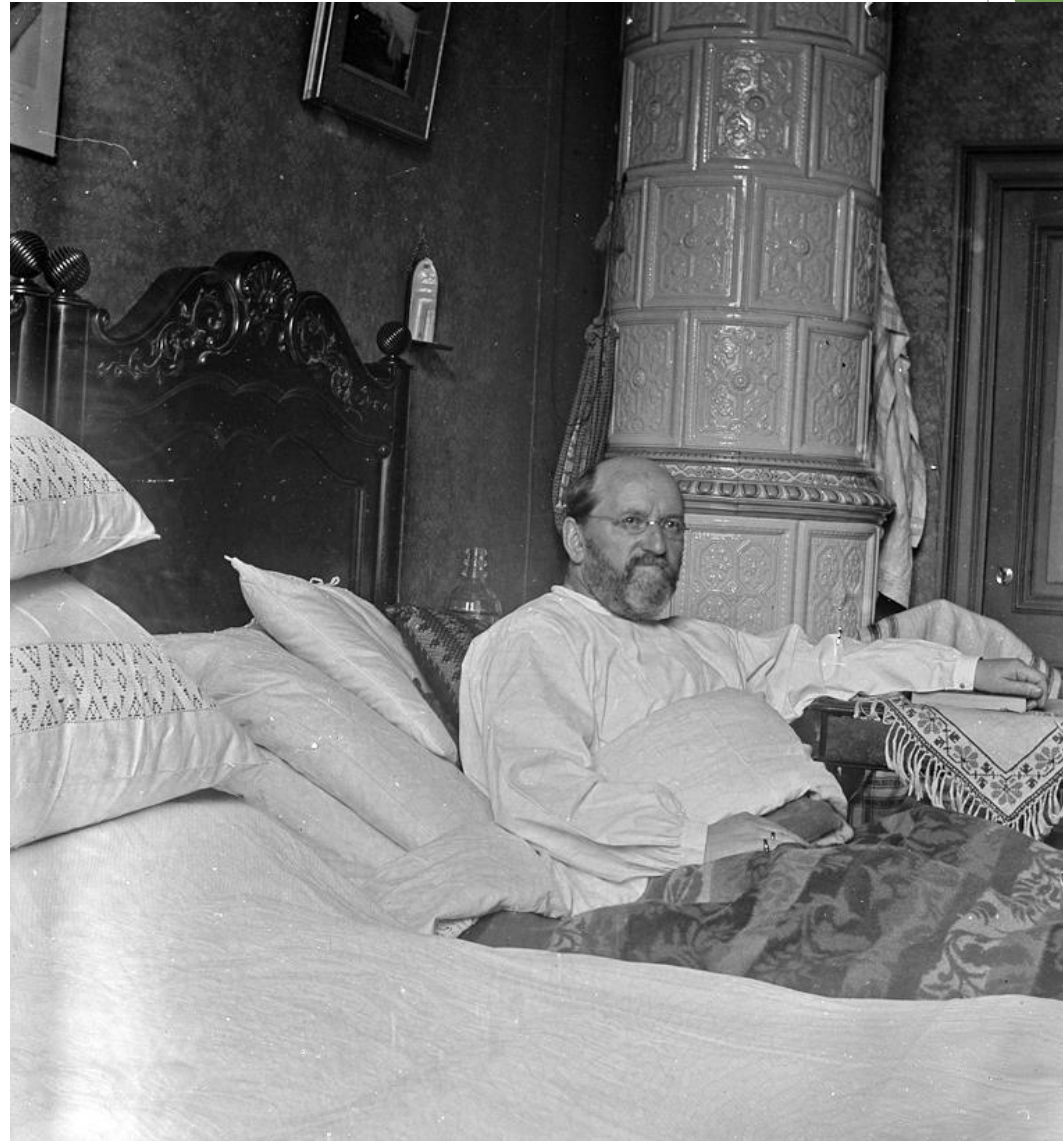

Edlunda: Axels stucklister finns kvar, liksom dörröverstycket med monogrammet. Och så en gipsmedaljong i typisk Axel-stil. Den flankeras av två dryckeshorn av ett slag som Axel var mycket förtjust i.

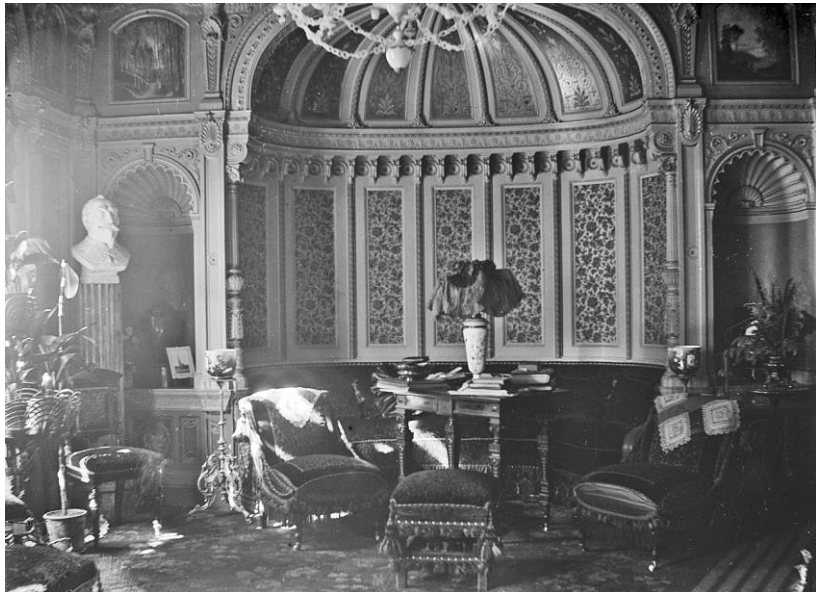
C:a 1890 sker den ekonomiska kraschen. Axel har skrivit på en mycket oklok borgensförbindelse och blir betalningsskyldig. Allt - precis allt - vad han och Augusta äger går förlorat: fastigheterna i staden och på landet, inventarier, stuckatörverkstaden inklusive alla arbetsredskapen etc. Axel och Augusta blir hyresgäster i sitt gamla hus.

Det som släkten har kvar av arvegods från dem båda är sådant som Axel under de kommande åren lyckades köpa tillbaka.

1912 drabbades han av en stroke och blev sängliggande fram till 1914, då han avled. Sonen Gunnar har tagit fotot från hans sjukläger.

Väl medveten om att allt detta snart skulle vara ett minne blott, tog Gunnar en serie bilder inifrån Axels och Augustas våning. Augusta flyttade från huset 1928, till en lägenhet på Kgl. Myntverket, anskaffad och iordningställd av hennes svärson Alf Grabe. Här är några av dessa bilder. Från vänster: 1. Alkoven i salongen. 2. Pianot i andra änden av salongen, vid dörren in till "herrummet". 3. Matsalen.

Augusta fortsatte att ställa till med fest för familj och vänner så länge hon levde. På den här bilden bor hon ännu på David Bagares gata, och här möter vi även ett rumänskt flyktingpar, herr och fru **Oteteleşanu**, som bodde en tid i Stockholm och lärde känna Augusta.

Övre raden från vänster: Elsa Notini, Gerda Notini (Sigurds hustru), Harald Notini, Hilma Notini (Haralds hustru), fru Oteteleşanu, Gunnar Notini, Ragnhild Notini (Gunnars hustru), herr Oteteleşanu, Märta Grabe f. Notini, Sigurd Notini.

I mitten: fru Oteteleşanu håller armen om Marita (Haralds dotter). Till höger om henne: Ingrid (Sigurds dotter). Sittande i länstol: Augusta.

Sittande på golvet: Gösta (Haralds son), Gerhard (Märtas son), Torsten (Sigurds son), Bo (Gunnars son), Marianne (Sigurds dotter), Stig (Gunnars son) och Kerstin (Märtas dotter).

Här har Augusta samlat familj och släkt kring sig i sin nya bostad på Kgl. Myntverket.

Övre raden från vänster: Gösta Notini, Bo Notini, Gerhard Grabe, Ulf Notini, Torsten Notini.

Mellersta raden från vänster: Marita Notini, Kerstin Grabe, Stig Notini, Ingrid Notini, Gunnar Notini, Rudolf Sandell, Harald Notini, Alf Grabe, Sigurd Notini, Harald Nilsonne.

Nedersta raden (sittande) från vänster: Märta Sandell f. Notini, Hilma Notini, Gerda Notini, Augusta Notini, Märta Grabe f. Notini, Ragnhild Notini, Emy Nilsonne f. Notini.

Sittande på golvet från vänster: Marianne Notini, Ulla Grabe

Kanske är detta det sista foto som togs av Augusta, i samband med en bemärkelsedag, utanför hennes bostad på Kgl. Myntverket på Kungsholmen.

Stående från vänster: Kerstin Grabe, Marita Notini, Ulla Grabe, Harald Notini, Marianne Notini, Sigurd Notini, Ingrid Notini, Gerda Notini, Torsten Notini.

Sittande från vänster: Hilma Notini, Augusta Notini, Märta Grabe f. Notini.

Augusta dog 1939, 84 år gammal, och hade överlevt Axel med 25 år.

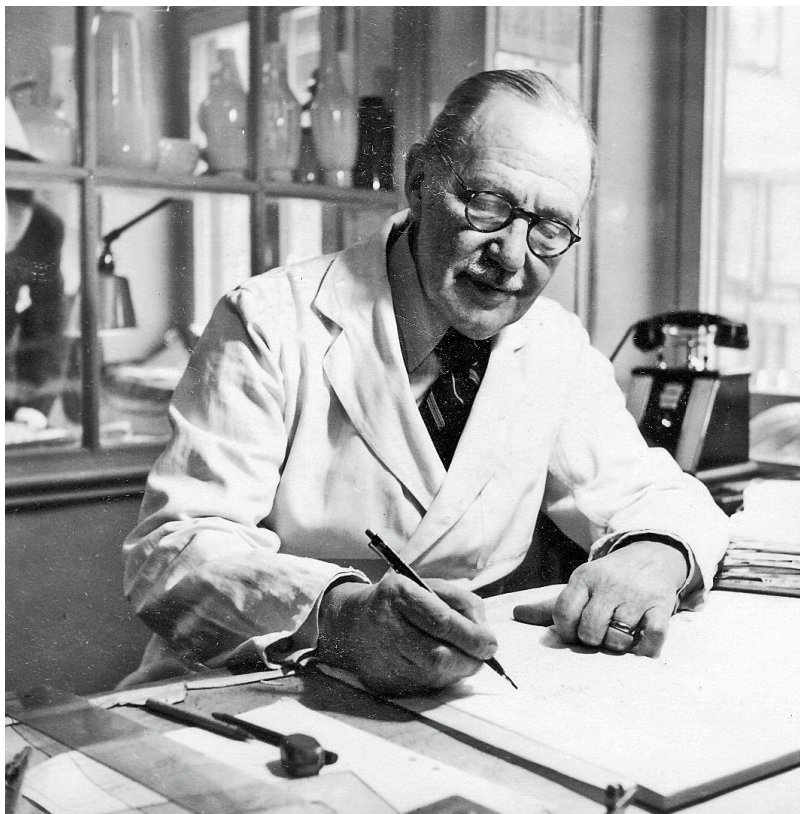

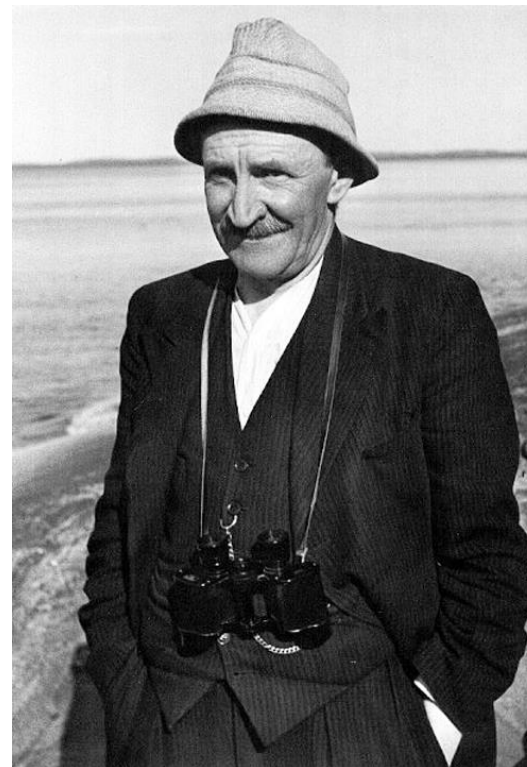

Nu några korta presentationer av Axels och Augustas fem barn.

Först **Elsa**, äldst i syskonkretsen, född 1878. Hon förblev "hemmadottern", gifte sig aldrig utan bodde kvar i sitt barndomshem livet ut. Hon utbildade sig till laboratorieassistent och arbetade på ett kemiskt laboratorium som ägdes av hennes svåger Alf Grabe. Till mor Augustas och syskonens stora sorg och förtvivlan dog hon 1922 i bröstcancer, 44 år gammal.

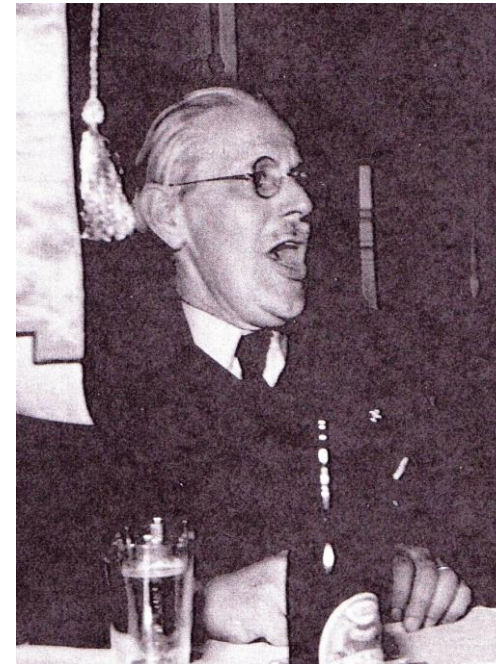
Harald (1879-1959). Utbildades vid Konstfack, som då hette Tekniska Skolan, och fick sedan anställning som formgivare vid Arvid Böhlmarks Lampfabrik. Han blev så småningom konstnärlig ledare för både Böhlmarks och dess dotterföretag Pukebergs Glasfabrik i Nybro. Liksom sin far Axel och sin bror Gunnar var han en talangfull sångare. På fotot till vänster sitter han vid sitt arbetsbord på Böhlmarks. Till vänster: Haralds inplastade (sic!) inträdeskort till Stockholmsutställningen 1930.

Sigurd (1881-1941) blev affärsman och sålde byggmaterial, däribland sin far Axels uppfinning tramezzoplattan, i en egen byggmaterialaffär på Drottninggatan.

Talangen för konsthantverk hade han ärvt från sin far och farfar; bl.a. tillverkade han vackra föremål i järnsmide.

Fotot till vänster är taget av brodern Gunnar.

Gunnar (1883-1952) studerade liksom Harald på Konstfack, men för att bli teckningslärare. Han fick tjänst som teckningslärare vid läroverket och vid flickskolan i Södertälje, tjänster som han innehade under hela sin yrkesverksamma tid. Men han var lika mycket fritt utövande konstnär som pedagog, och sommarferierna ägnade han åt måleri. Han fick också utlopp för sina talanger som sångare i S:t Ragnhilds Gille.

Fotot längst till vänster är ett självporträtt från den tid i ungdomen då han ägnade sig ivrigt åt fotografi. Bilden längst till höger visar honom i sångartagen i St Ragnhilds Gille i Södertälje.

Märta (1885-1949). Liksom sin mor Augusta blev hon en mycket skicklig pianist. Augusta var förmodligen hennes första pianolärare, senare studerade hon för legendariske Richard Andersson på Musikaliska Akademien. Det blev giftermål med bergsingenjören Alf Grabe och en familj med tre barn och således ingen musikerkarriär, men hon underhöll sitt pianospel aktivt under hela livet, inom familje- och vänkretsen. I unga år ackompanjerade hon sina båda sjungande bröder Harald och Gunnar när de sjöng duetter. I särskilt minne bevarade var de improviserade operaparodierna som de tre framförde tillsammans i salongen hos Axel och Augusta, med Märta vid pianot. Det kallades "att operera" - ack, om man hade fått uppleva detta!

Åter i Axels och Augustas salong på David Bagares gata 1996, 68 år efter att Augusta flyttat därifrån. Våningen, som nu hade övertagits av Stockholms Stadsmuseum, uppläts för ett dubbelt födelsedagsfirande: Thomas Notinis 50-årsdag och Stig Notinis 87-årsdag. Stig var då släktens äldste och den sista person som hade minnen från våningen på den tid då Axel ännu levde. Här ser vi honom i berättartagen, längst till vänster.

Mellan salongen och "herrummet" i Axels och Augustas våning: en nutida generation Notinikusiner. Överst från vänster: Mats Notini, Margareta Edgren f. Notini, Gunnar Notini jr. Nederst från vänster: Lena Notini, Torkel Notini, Birgitta Notini, Anki Notini Gudmarsson, Urban Notini.

Året efter födelsedagsfesten, 1997, bildades Släktföreningen Notini, och den har hållit möten och träffar inte bara i Stockholm, utan även på andra håll i landet. Här är vi på Öland sommaren 2005, hos Urban Notini, som då var släktens ordförande.

Stor uppmärksamhet och nyfikenhet väckte det avlånga, horisontella släkträdets som ställts samman av Jerker Notini och där var och en kunde leta rätt på sin egen gren.

En av huvudpunkterna vid Skåneresan 2011 var ett besök i Hans Rätthels stuckatörverkstad i Lund. En del av Hans Rätthels arbete har varit att restaurera Edwin Notinis stuckarbeten i Malmö, men han berättade med stolthet om de helt nya uppdrag han får att utföra stuckornament. Yrket är inte alls så försvunnet som många tror.

Uppe till höger i collaget här bredvid ser vi Edwin Notnis stuckredskap, som idag finns i Hans Rätthels ägo.

I mitten visar Rätthel upp en avgjutning av en av Edwin Notinis stucklister som han nytillverkat och satt upp i Zlatan Ibrahimovics villa i Malmö. Bredvid Hans Rätthel: släktföreningens dåvarande ordförande Inga Lewenhaupt.

2007 firades släktföreningens 10-årsjubileum i Axels och Augustas våning - och var tar man en gruppbild, om inte framför den halvrunda alkoven?

Vi slutar vår lilla resa med en utsikt som Domenico Notini måste ha sett många gånger medan han skolades till sitt yrke i Lucca, utsikten ut över staden från den gamla stadsmuren, Le Mura Urbane. Den vyn måste han ha haft på sin näthinna och i sitt hjärta så länge han levde.